

je gospodinja v svoji hiši. Gorjé onemu, ki bi žalil ženo Malo-Rusa, ta bi kaj takega pametoval.

Malo-Rus je občutljiv, poetičen in ljubitelj pesmi, poleg tega pa dobričica do naivnosti. Ob času košnje in žetve odhajajo cele družine s koso, sè srpom in »bandurko« (tamburico) v južne kraje. Malo-Rusinje si kitijo o žetvi glavo s klasjem, kakor si Bolgarke o trgatvi krasijo glave s rožami. Ljudstvo je ohranilo svojo narodno nošo kakor v Veliko-Rusih. Malo-Rus nosi belo srajco, Veliko-Rus rdečo, na to pride telovnik in jopič, bele hlače vtika Malo-Rus pod kolenom v visoke čizme. Po zimi nosi še kožuh. Na glavi ima ali črno kapo ali širok klobuk. Malo-Ruskinja se oblači v dolgo belo srajco, ki je spredaj ob krajih in na rokavih navadno rdeče lepo vezana; nad srajco ima temno, za ped krajše krilo, ki je spredaj pokrito z ukusno vezanim predpasnikom, a med obema širok, od zadaj zaprt životek brez rokavov. Glavo si pokrivajo ali z rdečim robcem ali pa s kapo srednjeveške oblike. Vsa obleka je domače delo ter je po kroju in nakitu zelo podobna hrvatski narodni noši. Ako si na trgu med kmeti, zdi se ti, kakor da si v Hrvatskej. Tudi kmetske hiše so podobne hrvatskim kmetskim hišam, obično so lesene sè slamnato streho, pročelje je obrneno na dvorišče, odkoder je uhod. Pod je obično od poravnane in nabite ilovice, notranje stene so pobeljene, pri vratih je ogromna peč, v kotu visoka postelj. Pri vsaki hiši je vrt ograjen sè živico. Vse, kar je v Slovanih prstonarodnega, in dasi so ti tako razkosani, spominja na eden in isti izvor. Tudi Malo-Rusi imajo svoje slepce, koje vodi deca od vasi do vasi, od trga do trga. Ti pojejo stare pesmi sè spremljevanjem »bandure«. V starih časih so spremljali Kozake v boj, da so jih hrabрили s pesmijo.

(Dalje prihodnjič.)

Iz poezij Lermontova.

Ne, zate srca žar mi ne gori,
Za mene ni bliščaj krasote tvoje —
Bolesti ljubim v tebi prošle svoje
In izgubljene svoje mlade dni

Kadar pogleda s tebe ne spustim,
Oči ti vladam v zvezdni sijajni
Popolnoma vtopljen v razgovor tajni,
Ne s tabo — srcem svojim govorim.

Jaz z devo govorim mladostnih dni,
Na tvojih iščem druga lica bela,
Na ustih živih — usta onemela,
V očesih — žar ugaslih že oči.

Iz ruščine preložil A I, Benkovič.